

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **T. N. N., narozena dne X**
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
bytem P., Ž.
zastoupena Mgr. Jiřím Douskem, advokátem
sídlem 8. března 21/13, 460 05 Liberec

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2016, č. j. MV-99936-5/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 12. 7. 2016, domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 13. 6. 2016, č. j. MV-99936-5/SO-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 4. 6. 2015, č. j. OAM-1250-11/ZR-2015, jehož zrušení se žalobkyně taktéž domáhá, a toto rozhodnutí potvrdila. Rozhodnutím ministerstva byla podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 203/2015 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost zaměstnanecké karty žalobkyně, neboť k žádosti předložila doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídaly skutečnosti. Zároveň byla dle § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalobkyni stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Žalobkyně předně nesouhlasí s tím, že je popisována jako osoba jednající pokoutně a v rozporu s právním řádem České republiky, a to v takové intenzitě, že její jednání má být v rozporu s veřejným pořádkem, aniž by se však správní orgány v uvedených rozhodnutích vypořádaly s jejími protiargumenty a důkazy podporujícími její tvrzení. Žalobkyně k žádosti o udělení zaměstnanecké karty mimo jiného doložila diplom z Vyšší odborné školy v Hanoji, avšak v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že údaje dle tohoto osvědčení o dosaženém vzdělání žalobkyně neodpovídají skutečnosti. Žalovaná i ministerstvo však nepřihlédly k tvrzení žalobkyně, že doklady, které ona pouze odevzdala na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji, byly obstarány panem N. D. P. Na toho se žalobkyně s ohledem na nedostatek zkušeností v podobných záležitostech obrátila a za tuto službu mu rovněž zaplatila. Přesto byl její návrh na výslech pana N. D. P. zamítnut pro neúčelnost a naopak bylo ze strany ministerstva i žalované vzato za prokázané, že žalobkyně musela o nepravdivosti doloženého podkladu o dosaženém vzdělání vědět. Tuto skutečnost dovodily z toho, že žalobkyně dodatečně předložila doklady, které prokazovaly absolvování kurzu základní kvalifikace průmyslového šití oděvů. Nevzaly však v potaz, že žalobkyně se naopak snažila uvést vše do pořádku ve chvíli, kdy zjistila, že doložené podklady nejsou zcela pravdivé. Žalobkyně rovněž podotkla, že postup, kdy jí byla nejprve zastupitelským úřadem vydána zaměstnanecká karta a následně také bylo její dosažené vzdělání uznáno rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, ji utvrdil v tom, že doklady obstarané panem N. D. P. jsou bez vad.
3. Dále žalobkyně namítla, že žalovaná nevěnovala pozornost vyjádření jejího zaměstnavatele, společnosti K. spol. s r. o., IČO: X, se sídlem P., Ž. (dále jen „společnost K.“), k její kvalifikaci a pracovnímu nasazení v jejím současném zaměstnání. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že skutečně dosažené vzdělání žalobkyně neodpovídá původnímu požadavku. Podle žalobkyně je však původní požadavek zaměstnavatele pouze orientační a jsou-li u uchazeče o zaměstnání shledány dostatečné znalosti a zkušenosti, není v rozporu se zákonem, pokud i s takovým uchazečem, který nedosáhl původně požadovaného stupně vzdělání, následně uzavře pracovní smlouvu. Doplnila také, že její současný zaměstnavatel je s ní při plnění pracovních úkolů velmi spokojen, a pokud bude moci zůstat v České republice, je ochoten ji i nadále zaměstnávat i přes skutečnost, že má nižší dosažené vzdělání, neboť se u něj již osvědčila.
4. Žalovaná se také podle žalobkyně dostatečně nevypořádala s jejím argumentem, že zrušením zaměstnanecké karty by došlo k nepřiměřenému dopadu do jejího soukromého nebo rodinného života, přičemž je třeba zohlednit, že pojem „rodina“ je ve sféře právní ochrany základních lidských práv a svobod vykládán široce. Nespadá po něj tedy pouze tzv. nukleární rodina (manžel a děti), ale i soužití osob, mezi nimiž je evidentní citové pouto bez ohledu na pohlaví či věk, které často žijí ve společné domácnosti. Tak je nutné posuzovat i vzniklé vazby žalobkyně s již usazenými migranty, které jsou vzhledem k uplynulé době od zahájení řízení mnohem hlubší, než tomu bylo na jeho počátku. Žalovaná rovněž ponechala zcela bez vyjádření tvrzení žalobkyně, že členové její rodiny žijící ve Vietnamu jsou na jejím příjmu, který pobírá zde v České republice, existenčně závislí. Žalobkyně zdůraznila, že zásah do soukromého a rodinného života je možný pouze v případě, že je nezbytný v demokratické společnosti. Tato podmínka však podle žalobkyně v daném případě splněna není.
5. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Pokud jde o námitku žalobkyně, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádala s argumenty a důkazy žalobkyně, pak

v podrobnostech odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se náležitě vypořádala s důvody pro zamítnutí odvolání. Z napadeného rozhodnutí je podle ní zřejmé, z jakých podkladů žalovaná vycházela, jakými úvahami se řídila, závěry, ke kterým došla, a rovněž se v něm vypořádala se všemi odvolacími námitkami. Při jeho vydání tak postupovala žalovaná zcela v souladu se zákonem. Ke druhé námitce žalobkyně týkající se otázky dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalovaná uvedla, že se jedná o totožné argumenty, jaké byly uvedeny v odvolání, a proto znovu odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se s nimi již dostatečně vypořádala.

6. V replice k vyjádření žalované žalobkyně odkázala na podanou žalobu s tím, že na ní nadále trvá a že má za to, že jí měl být přiznán odkladný účinek.
7. V průběhu jednání u soudu žalobkyně pouze odkázala na svá písemná podání. Žalovaná se z jednání omluvila, na jeho odročení však netrvala.
8. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 24. 4. 2015 ministerstvo doručilo žalobkyni oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení platnosti její zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců z důvodů uvedených v § 37 citovaného zákona, neboť žalobkyně k žádosti předložila padělané anebo pozměněné doklady nebo doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.
9. Součástí správního spisu je dále také žádost Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 27. 1. 2015 o součinnost adresovaná Hanojské vysoké škole průmyslové (Hanoi University of Industry), ve které konzulární oddělení žádalo o sdělení, zda připojený diplom žalobkyně (resp. jeho fotokopie) je pravý, dále o potvrzení, zda žalobkyně skutečně studovala na této vysoké škole a zda údaje uvedené v připojeném diplomu jsou pravdivé. Z odpovědi výše uvedené vysoké školy ze dne 2. 2. 2015 vyplývá, že předmětný bakalářský diplom nevydala, a údaje v něm uvedené tak nejsou pravdivé.
10. Dne 29. 4. 2015 byla žalobkyně vyzvána k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž tohoto práva využila a poté doplnila do spisu vyjádření svého zaměstnavatele, z něž vyplývá, že žalobkyně je u něj zaměstnána na pozici šičky, přičemž v její práci nebyly zaznamenány žádné nedostatky. Kvantita i kvalita práce, kterou odvádí, zcela odpovídá nárokům, které společnost na své zaměstnance klade, a nejsou tak důvody pochybovat o tom, že absolvovala příslušné odborné vzdělání.
11. Dne 15. 5. 2015 žalobkyně ve svém vyjádření uvedla, že se kvůli požadavku na vzdělání obrátila na člověka v Hanoji, který jí vyřizoval doklad o vzdělání. Poté pak sama podala žádost o zelenou kartu s doklady u pohovoru na ambasádě České republiky v Hanoji. Nevěděla však, že předložené doklady jsou padělky. Celá situace ji velmi mrzí. Případná ztráta zaměstnání a návrat do země původu by pro ni osobně i pro členy její rodiny byl naprosto likvidační, a to jak v rovině sociální, tak v rovině ekonomické.
12. Dále žalobkyně dne 28. 5. 2015 zaslala ministerstvu návrh na doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí o listiny, které ke svému podání připojila, a to konkrétně osvědčení o absolvování základní odborné kvalifikace (průmyslového šití) č. 343/2014 ze dne 10. 11. 2014 a rozhodnutí ředitele Centra zprostředkujícího práci mládeži ze dne 10. 11. 2014, potvrzující absolvování základní kvalifikace v oboru průmyslového šití oděvů s výbornými výsledky. Zároveň také navrhla doplnit podklady o výsledch svědka pana N. D. P, ke skutečnostem uváděným žalobkyní ohledně pořizování dokladů.
13. Rozhodnutím ze dne 4. 6. 2015, č. j. OAM-1250-11/ZR-2015, ministerstvo rozhodlo o

zrušení platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně a určilo jí lhůtu 30 dnů k vycestování z území České republiky. Vycházelo přitom ze skutečnosti, že žalobkyně k žádosti o vydání zaměstnanecké karty připojila jako doklad o dosaženém vzdělání a odborné způsobilosti „diplom odborné profese“ potvrzený národním výborem městské části Dong Tam, který však dle sdělení uvedené školy tato vůbec nevydala a údaje v něm tedy nejsou pravdivé. Ministerstvo uzavřelo, že žalobkyně musela vědět, že potvrzení o dosaženém vzdělání, které doložila dne 13. 10. 2014 ke své žádosti o zaměstnaneckou kartu, obsahuje nepravdivé údaje, protože v rozhodné době studovala v Centru zprostředkujícím práci mládeži kurz průmyslového šití (přesně v období srpen 2014 až listopad 2014). Žalobkyní dodatečně doložené doklady o absolvování kvalifikačního vzdělání pak ani samy o sobě neprokazovaly požadovaný stupeň vzdělání, který bylo třeba doložit na pracovní pozici uvedenou v evidenci volných pracovních míst u společnosti K. (kde bylo uvedeno „střední odborné vyučení“). Z uvedených důvodů dospělo ministerstvo k závěru, že byla prokázána existence skutečností, které naplňují důvod pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty, neboť žalobkyně předložila doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Dále se ministerstvo zabývalo otázkou, zda důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž dospělo k závěru, že jím nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého ani rodinného života žalobkyně, neboť celá její rodina žije v zemi jejího původu a žalobkyně v České republice nepobývá natolik dlouhou dobu, aby bylo možné hovořit o její plné integraci.

14. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém namítala, že ministerstvo vydalo rozhodnutí na základě neúplně zjištěného skutkového stavu, neboť nebylo vyhověno jejímu návrhu na výslech pana N. D. P., a není tak zřejmé, jaké doklady měl pro ni obstarávat. Namítla, že na základě dosud zjištěných skutečností nelze učinit závěr, že by mu dala pokyn, aby jí příslušný doklad obstaral „pokoutně“. Pokud pak jde o nepřiměřený dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, tak tento je dán tím, že si žalobkyně a její rodina musely zapůjčit finanční prostředky na její cestu do České republiky, které bude muset vrátit. Přitom nemá ani dostatek finančních prostředků na vycestování z České republiky ve lhůtě určené rozhodnutím. Zdůraznila, že je rovněž nutné přihlídnout ke vztahům, které vznikají mezi usazenými migranty a komunitou, jež vytvářejí významnou část konceptu „soukromého života“ ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z rozhodnutí navíc není zřejmé, v čem spočívá nezbytnost tohoto zásahu z hlediska demokratické společnosti.
15. Odvolání žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 13. 6. 2016 zamítla. V jeho odůvodnění uvedla, že v průběhu řízení bylo zjištěno, že Hanojská vysoká škola průmyslová nikdy diplom žalobkyni nevydala, tedy diplom doložený k žádosti o vydání zaměstnanecké karty je padělkem. Ministerstvo přitom postupovalo podle žalované správně, pokud neakceptovalo důkazní návrhy žalobkyně, neboť ty nemohly zvrátit zjištění ohledně doložení padělaného dokladu, přičemž tyto následky jsou v souladu s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2014, č. j. 32 A 32/2013-52, přičitatelné toliko žalobkyni, a to bez ohledu na to, zda jednala zaviněně či nikoliv. Pokud jde o namítané nedostatečné a chybné odůvodnění přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, žalovaná měla za to, že ministerstvo dostatečně zjistilo okolnosti podstatné pro rozhodnutí a náležitě je vyhodnotilo i odůvodnilo. Napadené rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobkyně dne 14. 6. 2016.

16. Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty (mimo jiné) z důvodů uvedených v § 37.
18. Podle 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec v žádosti o udělení víza uvedl nepravdivé údaje nebo k žádosti předložil padělané anebo pozměněné doklady nebo doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
19. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
20. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že žalovaná nezohlednila, že doklady, které žalobkyně připojila k žádosti o vydání zaměstnanecké karty, pro ni opatroval někdo jiný (pan N. D. P.), a naopak vzala za prokázané, že žalobkyně musela vědět o nepravdivosti dokladu o dosaženém vzdělání. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Tvrzení žalobkyně, že předmětné doklady pouze odevzdávala, avšak opatrovala je pro ni za úplatu jiná osoba, není relevantní. Žalovaná proto nepochybila, pokud odmítla provést výslech osoby, která jí doklad o dosaženém vzdělání opatřila (N. D. P.), neboť skutečně nemohl přinést žádné nové skutečnosti, které by mohly mít vliv na konečné rozhodnutí.
21. V řízení bylo prokázáno, že předložený doklad o dosaženém vzdělání byl padělaný, přičemž tuto skutečnost nerozporovala ani sama žalobkyně. Ona pak nesla odpovědnost za doklady, které ke své žádosti připojila a této se v žádném případě nemůže zprostit ani tím, že za úplatu pověřila jinou osobu, aby jí při vyřízení žádosti a opatření potřebných dokladů vypomohla. Platnost zaměstnanecké karty by nebylo možné zrušit pouze v případě, že by bylo v rámci správního řízení prokázáno, že žalobkyně předložila padělaný doklad zcela nezaviněně a následky nezákonně vzniklého stavu se snažila neprodleně odstranit (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2013, č. j. 7 As 107/2013-28).
22. Taková situace však v daném případě nepochybně nenastala, neboť žalobkyně si musela být vědoma skutečnosti, že diplom, který má prokazovat její vzdělání, je padělkem. K tomuto závěru lze dojít nejen z důvodu, že v rozhodné době studovala v Centru zprostředkujícím práci mládeži kurz průmyslového šití (jak vyplývá z dokladů, které sama předložila), ale i proto, že ona sama zcela jistě věděla, že na této škole nikdy nestudovala a předkládaný diplom ve skutečnosti nikdy neobdržela. Přitom, jak uvedla v průběhu správního řízení, doklady o vzdělání od navrhovaného svědka převzala ona a ona sama je následně i s žádostí podala na Velvyslanectví České republiky v Hanoji. Tyto doklady přitom byly, jak plyne ze správního spisu, předloženy nejen v českém překladu, ale i

v originálním znění a název příslušné vysoké školy je na diplomu již na první pohled nepřehlédnutelný. Lze tedy jen stěží předpokládat, že by se žalobkyně s obsahem dokladů přikládaných k žádosti neseznámila, pokud je sama odnesla na ambasádu. Pokud tedy na daném stavu nenese úmyslné zavinění, nepochybně jí lze přičíst alespoň vědomou nedbalost.

23. Zákon o pobytu cizinců v § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. e) navíc jednoznačně stanoví, že ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty, jestliže cizinec v žádosti o udělení víza uvedl nepravdivé údaje nebo k žádosti předložil padělané anebo pozměněné doklady nebo doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Žalovaná tedy správně vyhodnotila, že podmínky pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně byly splněny.
24. Žalobkyně v této souvislosti dále také namítla, že postup ministerstva a žalované je v rozporu s jejím legitimním očekáváním, neboť jí byla nejprve vydána zaměstnanecká karta a následně i uznáno dosažené vzdělání, neměla tedy důvod pochybovat, že obstarané doklady jsou bez vad. Ani tento argument neshledal soud důvodným. Nepochybně není v možnostech správních orgánů ověřovat pravost veškerých dokladů doložených žadateli před rozhodnutím o vydání zaměstnanecké karty. Ostatně jak z výše citovaného ustanovení § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců vyplývá, zákon výslovně předpokládá, že ke zrušení platnosti zaměstnanecké karty může dojít dodatečně, pokud vyjde najevo, že cizinec v žádosti uvedl nepravdivé údaje nebo předložil padělané anebo pozměněné doklady. Jak již soud uzavřel, žalobkyně si dle všeho byla vědoma, že diplom, který předložila, je padělkem, a tato skutečnost nemohla být zhojena ani tím, že na jeho podkladě jí byla i přesto zaměstnanecká karta vydána a vzdělání uznáno. V dané situaci žalobkyně nemohla mít tvrzené legitimní očekávání, jestliže sama zapříčinila závadný stav doložením padělaného dokladu (viz též nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. I. ÚS 946/16, odst. 60, a ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 17/16, odst. 20).
25. Rovněž ani další námitku žalobkyně, že žalovaná nepřihlédla k vyjádření zaměstnavatele žalobkyně ohledně její kvalifikace a pracovního hodnocení a že požadované vzdělání má toliko orientační charakter a zaměstnavatel může následně uzavřít pracovní smlouvu i s uchazečem, který požadovaného stupně vzdělání nedosahuje, soud neshledal důvodnou. Soud znovu opakuje, že zákon o pobytu cizinců danou otázku řeší zcela jasně, tedy v případě, že cizinec doloží k žádosti padělaný doklad, je dán důvod pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Tedy zákonné předpoklady pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty byly naplněny, hodnocení zaměstnavatele žalobkyně je pak z tohoto pohledu zcela bez významu.
26. Důvodnou pak soud neshledal ani námitku žalobkyně, podle níž se správní orgány nedostatečně vypořádaly s otázkou přiměřenosti dopadu zrušení platnosti zaměstnanecké karty do jejího soukromého a rodinného života. Správní orgány své povinnosti dostály a zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K tomu soud dále uvádí, že sama žalobkyně jak v průběhu právního řízení, tak v samotné žalobě uvedla, že je vdaná, avšak celá její rodina žije v zemi jejího původu. Žalobkyně v této souvislosti poukazovala na to, že je třeba posuzovat termín „rodina“ širěji a zohlednit také vazby vzniklé s již usazenými migranty. V tomto ohledu však soud musí přisvědčit žalované, že žalobkyně pobývá na území České republiky krátkou dobu a k její integraci do české společnosti nedošlo. Žalobkyně sice uvádí, že má vazby na zde žijící migranty, avšak pouze ve zcela obecné rovině, bez jakékoliv bližší specifikace. Správní

orgány tedy zcela správně vyhodnotily, že nejbližší rodinné vztahy žalobkyni váží k zemi, jejímž je občanem, nikoliv k České republice či jinému členskému státu Evropské unie.

27. Pokud pak jde o namítané nedostatečné zohlednění ekonomických dopadů, které pro žalobkyni a její rodinu bude mít zrušení platnosti zaměstnanecké karty, k tomu je třeba uvést, že ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců nemá sloužit jako ochrana před zhoršenou ekonomickou situací v zemi původu. Takové prohloubení odpovědnosti státu za ekonomické podmínky ve třetích zemích nemá žádnou oporu v zákoně. Ekonomické důvody je možné za nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince považovat pouze zcela výjimečně, a to např. v situacích, kdy by hrozila cizinci ztráta významných ekonomických hodnot a pokud by existovaly důvodné obavy, že by se cizinec dostal do stavu hmotné nouze ohrožující jeho zdraví či život. Takové intenzity ale tvrzená újma nejspíše není. Navíc je třeba poměřovat takový zásah s veřejným zájmem, který byl jednáním žalobkyně ohrožen. Správní orgány přitom zcela správně připomněly, že předkládání nepravdivých a padělaných dokladů představuje závažné jednání narušující veřejný zájem na tom, aby pobytové oprávnění získali pouze ti cizinci, kteří splňují předepsané podmínky. I když tedy žalobkyně v průběhu správního řízení tvrdila (nicméně nedokládala), že zrušení zaměstnanecké karty pro ni a její rodinu bude z ekonomického hlediska likvidační, soud neshledává důvod ji chránit před dopady jejího protiprávního jednání, s nimiž měla již v době předkládání padělaného dokladu o studiu počítat. V tomto případě veřejný zájem převyšuje nad uváděným zásahem do soukromého života žalobkyně.
28. Soud tedy uzavírá, že správní orgány v úplnosti zjistily všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení přiměřenosti zásahu představovaného zrušením platnosti zaměstnanecké karty do soukromého a rodinného života žalobkyně a vyhodnotily je s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. Dospěly ke správnému závěru, že důsledky jejich rozhodnutí nejsou nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně.
29. Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. října 2018

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu